

ÂTIF BEDİR

DİNMEZ AĞRIMIZ SIZIMIZ

Zamanı koynunda uyutan bir kış ikindisi
son kuşları da alıp göçtü bizden
yaslana yaslana mavi göklere
derin bir geceye dalıp gittik
her gün yeniden acıdı
kabuk bağlamayan ağrımız, sızımız

Kar sularından, çavlanlardan,
daha bir çok sesin
iç geçirmesinden şavkıdı
baharın soylu gelişi,
her gün yeniden kanayan yara gibi
dinmeyen ağrımız, sızımız ey!

Issız kaya gölgelerinde açan
nergislerden, çiğdemlerden say bizi
insanı en gerilimli yerinden yakalayan
yalçın rüzgârlardan say
başımızda kadim aşkların esrikliği
birdenbire kalbimizi sıkın el gibi
dinmeyen ağrımız, sızımız ey!

Bu bizim son tufanımız
son kavgamız, son maceramız
yüzümüzdeki çizgiler derin mi derin
aynı ekmeğimiz aşımız
çocukların ve kadınların yüzlerinde
ışyan tenha sessizlik aynı
bir dağ yankısı gibi çoğalırken acımız
dinmeyen ağrımız, sızımız ey!

Ey Süphan! ey Tendürek!
kendini efsanelerde avutan
yalnızlığımıza tutunan Cudi
uzaklarda geceleyen garip yolcu
hangi kervana karışıp gitti Leylamız
arkasından ağladığımız
kayıp oğullarımız gibi
dinmeyen ağrımız, sızımız ey!

Kanatlansam, uçsam ardından
bulsam, dönüp gelsem
kar boran Toroslardan
yeryüzü değişmiş olsa,
yâr gözlerinde akıp giden
boz bulanık bir Munzur gibi
dinmeyen ağrımız sızımız ey!

Hayal meyal atlılar geçti sokaklardan
ışıklar söndü birden
kuytulara çekildi aşkımız
ertelendi baharın gelişi
uzun bir kışı bölüştük
hani nerede kadim bağımız
kardeşliğimiz, türkümüz
erken biçilen göğekinler gibi
dinmeyen ağrımız sızımız ey!